

O modrém ptáčkoví

Nika Štěpánková
ilustrovala Zuzana Korčáková

FRAGMENT

O modrém ptáčkovi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

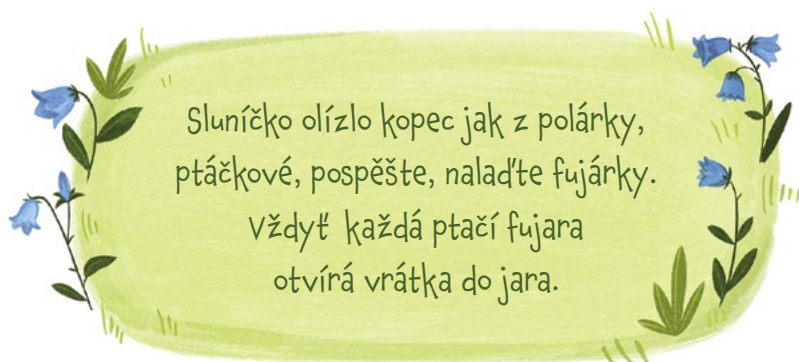
FRAGMENT

Nika Štěpánková
O modrém ptáčkovi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kdo dělal větrníčky a kolotoče

Páni zlatí, to bylo zpívání, cvrlikání, pískání, pípání, krákání, cukrování a kukání. Každý, kdo měl křídla, natřásal peří a koncertoval jak v opeře. I zvonek si zanotoval na bukové větvičce.

Že zvonek není pták? Že nezpívá, ale zvoní? Tak to jste vedle jak ta jedle, milánkové. Zvonek, tedy správně „zvonek zelený“, je ptáček zpěváček a hlásek má stříbrný jako vánoční zvoneček. Podívejte se na něj – stojí si na špičce nejvyšší bukové větvičky pěkně vzpřímený jako na pódiu. Vyšší tóny jej tak povznášejí, že vyletí do vzduchu jako netopýr a v nižších tónech klesá opět na svou větvičku. Trylkuje o sto šest. To proto, že má fanyнку, slečnu Zvonkovou. Možná vás napadlo, že se Fanyňka píše s velkým F. Ale tahle slečna Zvonková se nejmenuje Fanyňka, ale Kateřina. Fanyňka jí říkám

proto, že našemu Zvonkovi fandí, že se jí zkrátka líbí. A ona se líbí jemu. Chvilí poslouchá a pak se v hledišti nesměle tichounce přidá k jeho písničce. Zvonek ji povzbuzuje a zpívá hlasitěji. I ona přidá na síle, a když opadne první tréma, vletí Zvonkovi rovnou na jeviště. Postaví se vedle něj a zpívají duet, přesněji řečeno milostný duet. A v tom dvojhlase se zpívá o tom, že spolu poletí křídlo vedle křídla modrou dálkou, že najdou bezpečný strom a na něm postaví rodinné hnízdo a že spolu vychovají malé zvonečky.

Ptáte se, jak to vím? Tu písničku zpívají každé jaro všichni ptáčci, i když každý po svém. Někdo víc cvrliká, jiný číříká, ale je to pořád dokola ta samá písnička. Jen v závěru zvonci zpívají o zvonečcích, vlaštovky o vlaštovičkách, vrány o vráňatech, holubi o holoubátkách a tak dále. Každý se těší na ty svoje děti.

Z pódia odletí Kateřina se Zvonkem na svatební cestu a z výšky si vyberou pěkné místo, kde by si postavili hnízdo.

„Dub, nebo buk?“ ptá se Zvonek své vyvolené.

„Buk. Na památku toho, kde jsme se poznali,“ rozhodne Kateřina. „Podívej se, tenhle buk a žádný jiný.“

„Proč právě tenhle?“ ptá se Zvonek.

„To je přece jasné, podívej se, kde stojí.“

„Na louce?“ nechápe Zvonek.

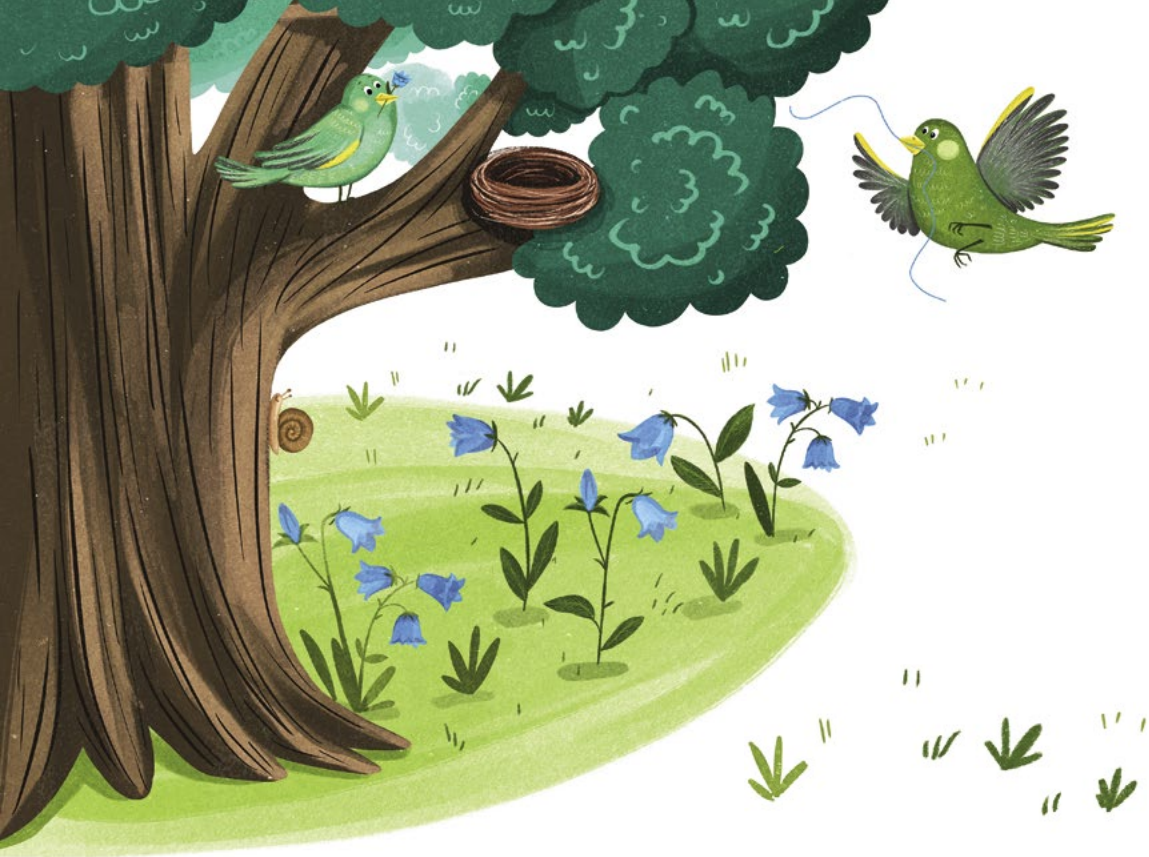
Kateřina obrátí oči v sloup. „A co na té louce kvete?“

„Kytky... modrý.“

„Vrabečku skákavej,“ chce Kateřina sprásknout ruce, ale má křídla, tak to nejde. „Ty modrý kytky jsou luční zvonky, chápeš?“

„Á jó.“

„No konečně,“ oddychne si Kateřina a dá se se Zvonkem do stavění hnízda. „Suché větvičky?“ zeptá se.

„Ty se hodí,“ souhlasí Zvonek.

„Mech, kořínky a suchá tráva?“

„To se náramně hodí.“

„A tenhle dlouhý vlásek?“

„Kde by se tu vzal vlásek?“ zarazí se Zvonek. Pozorně si ho prohlíží a pak řekne: „To nebude vlásek, modré vlasy neexistují.“

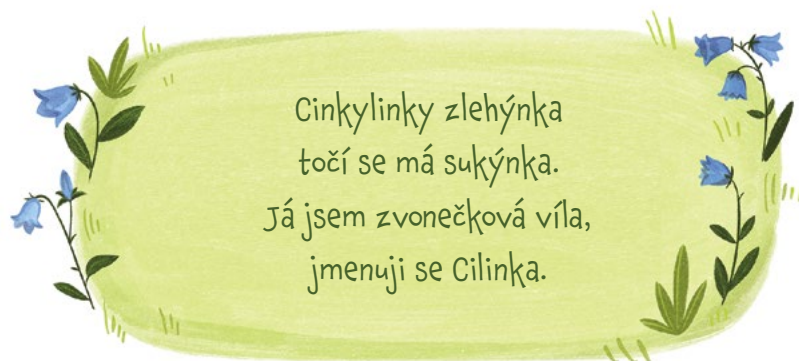
„Tak co to tedy je?“ ptá se Kateřina.

„Ať je to, co je to, dáme si to do hnízda, protože je to pěkné,“ rozhodl Zvonek a zapletl vlásek do hnízda.

Ano, slyšeli jste dobře, řekla jsem vlásek, protože to byl opravdu vlásek. Když bylo hnízdo hotové, Zvonek s Kateřinou se v něm spokojeně zabydleli a usnuli únavou.

„Hleďme, hledme, mám nové sousedy,“ ozvalo se tichounce.

Kdyby Zvonkovi nespali, jako když je do vody hodí, viděli by, že na okraji jejich hnízda stojí půvabné stvoření s dlouhými modrými vlásky a zvědavě si je prohlíží. Pak stvoření roztáhlo průsvitná křídélka a pomalu jako po neviditelné skluzavce slétlo dolů a roztančilo se mezi zvonky.

Celou noc zvonky tiše stříbrně cinkaly ve stříbrném měsíčním svitu a nad ránem snesla paní Zvonková vajíčka. Tedy vlastně jenom jedno. Takové vajíčko se musí držet pěkně v teple. Musí se vysedět. Maminka se na něj posadí a už se nemůže letět proletět nebo si zaletět na snídani. Když má chuť na výlety, musí si ji nechat zajít, a když má hlad, musí ji nakrmit manžel. Dokonce i spát musí maminka vsedě. A tak Kateřina seděla a seděla a seděla a čas běžel

a Zvonek lítal jako splašený, aby hladovou maminku nakrmil. Když si celý uřícený sedl na chvíli v hnízdě, aby si odpočinul, Kateřina právě dojídala semínka bukvic a spustila: „Představ si, Zvonku, že tu tak celý den sedím a čekám, co dobrého mi přineseš, a jak tak koukám kolem sebe, najednou se rozkývají zvonky dole pod hnízdem a něco se tam točí jako větrník. Chtěla jsem se na to podívat zblízka, ale copak mohu, když musím zahřívát vajíčko?“

„To se ti jenom něco zdálo, Kateřino,“ mávnul křídlem Zvonek a letěl pro nášup.

Když se vrátil, Kateřina si nacpala celý pupen kaštanu do zobáku a s plnou pusou spustila: „Zase to tam bylo, točilo se to jako kolotoč a tichounce to cinkalo.“

Zvonek netrpělivě mávl křídlem. „Láry, fáry, celý den tu spíš a pak mi tu vyprávíš sny.“ Zamával křídly a byl pryč.

Kateřina soustředěně hlídala zvonečkovou louku a čekala, až zase uvidí ten zvláštní větrný vír. Dívala se a dívala, až se jí začaly klížit oči a ona opravdu usnula.

„No, co jsem povídal,“ durdil se Zvonek, když přiletěl s loňským šípem a načapal spící Kateřinu.

Ale Kateřina se nedala a stála si za svým, že na vlastní oči viděla to podivné točení a na vlastní uši slyšela to zvláštní cinkání. Víc a víc litovala, že se nemohla podívat zblízka.

Jednou zase sháněl Zvonek večeri pro Kateřinu a na trnkovém keři objevil scvrklé staré trnky. Chtěl se k nim rozletět, ale byly nízko

a po cestičce zrovna šel pan lesní Majer se svým psem Artoškem. Kráčeli pomalu, pan lesní se každou chvíli zastavil a něco si zapisoval do zeleného notesu. Při psaní si vždy nasadil monokl.

Že nevíte, co je to monokl? To jsou takové starodávné brýle, které mají jedno kulaté zvětšovací sklíčko na řetízku, takže se přes ně můžete dívat jen jedním okem. Ten řetízek je tam proto, aby vám z oka nespadly na zem a nerozbily se. Řetízkem jsou připevněné k oblečení stejně tak jako dudlík k dupačkám. Pan lesní psal a vtom se lesem mihl rezatý ohon lišky. Artošek se rozštěkal a vyrazil vpřed. Pan lesní strhl pušku z ramene, ale neopatrně při tom zavadil o řetízek, který se přetrhl, a monokl spadl na kámen.

„Hrom do vrby!“ zaklel pan lesní, vypálil z brokovnice ránu a rozběhl se za Artoškem.

Kdyby monokl spadl do trávy, nic by se nestalo, ale na kameni sklíčko křuplo a rozpadlo se na tři špičaté střípy. Zvonek slétl na cestu, aby si monokl prohlédl, a vidí, jak jsou pod sklíčkem krásně vidět zrnka písku i růžové žilky v šedém kameni. Hned mu došlo, že sklíčko umí zvětšovat, a taky hned věděl, k čemu by se hodilo. Popadl největší střípek do zobáčku a letěl domů.

Místo večere přinesl Kateřině dárek. Střípek zvětšovacího skla opatrně zapíchnul do okraje hnízda mezi spletená stébla jako špičaté okýnko a poradil Kateřině, aby se přes sklíčko podívala, až se zase objeví ten točící se a cinkající kolotoč.

Kateřina byla tak nadšená, že dočista zapomněla na večeri a blaženě usnula na vajíčku vedle uhoněného Zvonka.

Tu noc se měsíc zakulatil jako právě usmažený koblížek a líně se koulel po obloze, která připomínala černou pánev. A svítil tak jasně, že bylo vidět skoro jako ve dne. Každou chvilku zavadil některým ze svých paprsků o střípek sklíčka a vykřesal na něm jiskřičku.

„Co to v tom ptačím hnízdě tak bliká?“ divila se Cilinka. Opatrně došla až k buku a nespouštěla oči z hnízda.

„Zase to bliklo. A teď znovu.“

Cilinka popolétla výš, a ještě kousek, až ke špičatému průhlednému okýnku, a nakoukla do hnízda ozářeného měsíčním světlem.

„Výří kukadla! V hnízdě spí obří zvonek s obří zvonící na obrvejci! Pomóc!“ zakřičela víla Cilinka.

V ten moment se probudil Zvonek i Kateřina a oba přes sklíčko spatřili obří strašidlo s rozježenými modrými vlasy.

„Obřidlo, obřidlo, zachraň se, kdo můžeš!“ křičeli hrůzou a mávali křídly, aby ho zaplašili.

Na jedné straně okýnka křičela vyděšená Cilinka a na druhé Zvonek s Kateřinou. A při tom povyku se nešťastnou náhodou vykutálelo zpod Kateřiny zahříváné vajíčko a Zvonek ho nechtěně vyštouchl z hnízda.

„Vajíčkóóó!“ zaúpěli všichni tři. Ve stejnou chvíli se rozletělo špičaté zvětšovací okýnko na střepy.

Cilinka viděla, jak se obrvejce změnilo v malé ptačí vajíčko a začalo padat z hnízda dolů. Oba ptáčci vyletěli za svým pokladem a uviděli, jak se obří strašidlo proměnilo v docela malou vílu, a ta modrovlasá víla se střemhlav pustila za vajíčkem a v poslední chvíli

ho nad zemí chytila jak ragbyový míč. Držela to teplé vajíčko přitisknuté ke svému drobnému tělíčku jako miminko, srdíčko jí ještě tlouklo tím leknutím, ale byla přešťastná, že nedopadlo stejně jako zvětšovací okýnko. Pomalu se zachráněným vajíčkem stoupala k hnízdu. Tam ho opatrně položila na dno do zahřátých ptačích peříček a Kateřina se na něj úzkostně opět posadila. Pak se pátravě zadívala na Cilinku a řekla: „Modré vlasy existují, Zvonku!

„A ten vlásek, co jsme zapletli do hnízda, je její.“

„Jsem zvonečková víla Cilinka a bydlím tu v přízemí.“

„Já jsem Zvonek, tohle je moje žena Kateřina a bydlíme v patře.“

„Já vím,“ usmála se Cilinka.

„My už teď taky víme, kdo dělal ty větrníčky a kolotoče,“ zasmáli se Zvonkovi. „Tak dobrou noc, Cilinko, a přijď na návštěvu.“

„Ráda,“ řekla Cilinka, uklonila se na dobrou noc a tiše odletěla.

Kdo se Zvončkovi a Kateřině narodil

Cilinka létala na návštěvu do zvončího hnízda v prvním patře každý den. A na apríla se to konečně stalo. Kateřina vykulila oči a vykřikla: „Myslím, že je to tady! Pohnulo se! Vajíčko se pohnulo! Jasně jsem to cítila.“

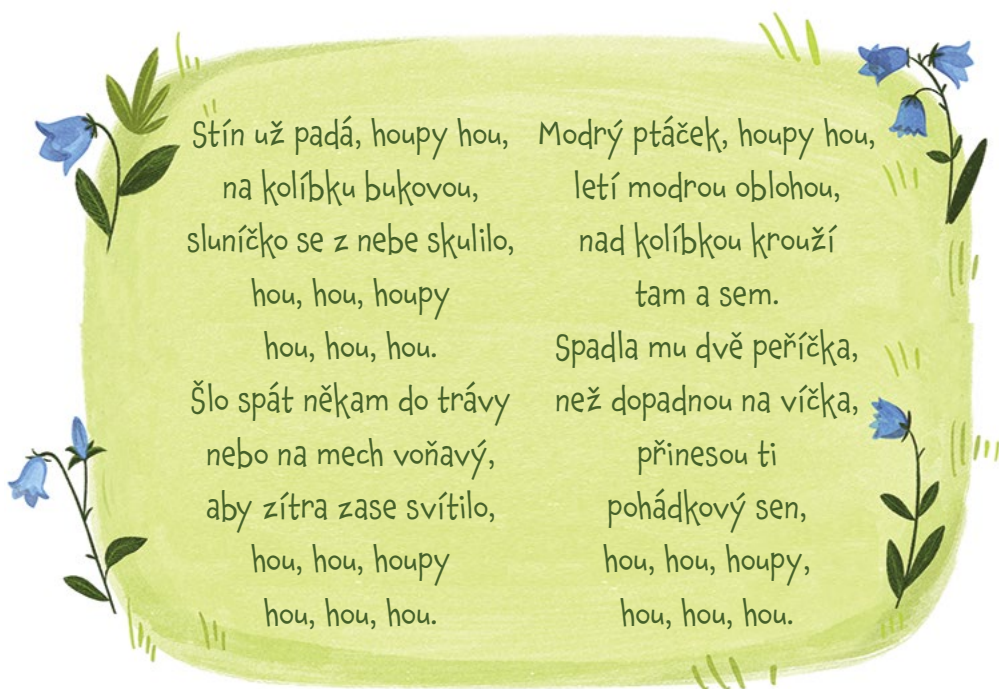
Zvedla se z vajíčka a všichni tři napjatě sledovali, co nastane. A opravdu, vajíčko se opět pohnulo. A znovu. Pak se objevila prasklinka, po ní dírka a skořápka se začala olupovat. Ptáček si prorazil cestu ven z vajíčka. Konečně ho všichni tři viděli – byl to chlapeček.

„Zvoneček, náš Zvoneček!“ volal tatínek dojatě.

Maminka děťátku vlepila velkou pusku na ochmýřenou hlavičku a Cilinka ho pohladila po zobáčku. Když se dost vynadávali, tatínek se zeptal: „Nezdá se ti, maminko, že je nějaký modrý?“

„To bude zimou, tatínku,“ mínila Kateřina a zachumlala maličkého ptáčka až po zobáček do peříček v hnízdě.

Stejně tak jako Zvonek celé dny sháněl jídlo pro Kateřinu sedící na vajíčku, létali teď oba rodiče sem a tam a snášeli jídlo Zvonečkovi čekajícímu v hnízdě. V zobáčku, který měl pořád dokořán, mizely všechny bobule, semínka i pupeny jako v bezedném džbánu. Rodiče lítali doslova jak dva malé tryskáče a Cilinka hlídala Zvonečka v hnízdě a zpívala mu ukořbavku:

Ta písnička se Zvonečkovi náramně líbila, a když ji Cilinka dozpívala, držel silou víčka zavřená, aby si myslela, že už také spí kouzlem oné písničky. Představoval si, jak je tím modrým ptáčkem a létá modrou oblohou a uspává ptáčátka v hnízdech. A když usnul, tak se mu právě o tom zdálo.

Kateřina a Zvonek byli rádi, když našli Zvonečka spícího a mohli si na chvíli odpočinout. Sedli si bok po boku v hnízdě a láskyplně ho pozorovali.

„Kateřino, mně se pořád zdá, že je ten náš chlapeček do modra,“ řekl ustaraně Zvonek.

„Nedělej si starosti, Zvonku, on se ještě vybarví,“ uklidňovala ho Kateřina.

Jen Cilinka, která je pod bukem poslouchala, kroutila nesouhlasně hlavičkou zleva doprava.

Zvoneček rostl a rostl a modral a modral. A táta na to: „Kateřino, ten náš kluk není do modra, on je modrý!“

„Zvonku, nerozčiluj se,“ snažila se Kateřina ze všech sil, „možná, že jsme oba barvoslepí a zdá se nám, že je tak trochu modrý.“

„Tak trochu modrý, tak trochu modrý,“ hartusil Zvonek. „Ten je modrý jak pomněnka, modrý jak čekanka, modrý jak ty zvonky pod námi!“

„No a CO?“ řekla Kateřina, protože už opravdu nevěděla, co jiného by na to měla říct.

„No a CO? Vždyť my jsme zvonci zelení! ZE-LE-NÍ. Tak nás odborně pojmenovali, protože máme peří jaké? ZE-LE-NÉ. A kdo je modrý, nemůže být zvonek zelený, to dá rozum. Ten náš kluk, to je apríl! Vtip! Nadarmo se nenarodil prvního dubna. Ten náš kluk je nepovedený!“

Každá maminka má ráda své dítě, ať je, jaké chce. A Kateřina měla ráda Zvonečka, i když byl modrý, a taky měla ráda Zvonka,